



UGLY LOVE

ONVOORWAARDELIJK Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Ugly love

Onvoorwaardelijk – Nederlandse editie

Vertaling Marcel Hagedoorn

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn twee beste vriendinnen,
die toevallig ook mijn zussen zijn,
Lin en Murphy

1

Tate

‘Iemand heeft je in je nek gestoken, jongedame.’

Mijn ogen worden groot. Ik draai me langzaam om naar de oudere man die naast me staat. Hij drukt op de knop voor de lift omhoog, kijkt me aan, glimlacht en wijst naar mijn nek.

‘Je moedervlek,’ zegt hij.

Instinctief gaat mijn hand naar mijn nek en ik raak de moedervlek aan – ter grootte van een dubbeltje – die vlak onder mijn oor zit.

‘Mijn opa zei altijd dat de locatie van een moedervlek vertelde hoe iemand in zijn vorige leven aan zijn einde was gekomen. Zo te zien ben je in je nek gestoken. Ik denk dat het een snelle dood was.’

Ik glimlach, maar ik weet niet of ik dit nou eng of grappig moet vinden. Ondanks zijn nogal morbide openingszin kan hij niet gevaarlijk zijn. Met zijn gebochelde postuur en bevende houding kan hij geen dag jonger zijn dan tachtig jaar. Hij zet een paar langzame stappen naar een van de twee roodfluwelen stoelen tegen de muur naast de lift. Hij gromt terwijl hij in de stoel zakt en kijkt vervolgens weer naar me.

‘Moet je naar de achttiende?’

Ik knijp mijn ogen samen en probeer zijn vraag te verwerken. Op de een of andere manier weet hij naar welke verdieping ik ga, ook al is het mijn eerste keer ooit in dit appartementencomplex, en het is zeker weten de eerste keer dat ik deze man ontmoet.

‘Ja, meneer,’ zeg ik voorzichtig. ‘Werkt u hier?’

‘Dat doe ik zeker.’

Hij knikt richting de lift en mijn ogen gaan naar de verlichte nummers erboven. Nog elf verdiepingen voordat de lift hier is. Ik bid dat hij snel komt.

‘Ik druk op het liftknopje,’ zegt hij. ‘Ik geloof niet dat er een officiële titel is voor mijn functie, maar ik zie mezelf graag als een piloot. Aangezien ik mensen tot wel twintighoog de lucht in breng.’

Ik moet glimlachen om wat hij zegt, omdat mijn broer en vader piloten zijn. ‘Hoelang bent u al piloot van deze lift?’ vraag ik. De lift is er nog steeds niet. Ik durf te wedden dat dit de sloomste lift is die ik in mijn hele leven ben tegengekomen.

‘Sinds ik te oud ben om onderhoud uit te voeren aan dit gebouw. Ik heb hier tweeëndertig jaar gewerkt voordat ik piloot werd. Ik begeleid nu al vijftien jaar vluchten, denk ik. De eigenaar heeft me dit baantje uit medelijden gegeven. Om me van de straat te houden tot ik doodga.’ Hij glimlacht. ‘Wat hij zich niet realiseerde is dat God heel hoge verwachtingen van mij heeft, en op dit moment loop ik zo ver achter op schema dat ik waarschijnlijk nooit zal sterven.’

Ik merk dat ik lach wanneer de liftdeuren eindelijk opengaan. Ik reik naar beneden om het handvat van mijn koffer te pakken en draai me nog een keer naar hem toe voordat ik de lift in stap. ‘Hoe heet u?’

‘Samuel, maar noem me maar Cap,’ zegt hij. ‘Dat doet iedereen.’

‘Heeft u moedervlekken, Cap?’

Hij grijnst. ‘Nu je het zo zegt, ja, die heb ik. Het lijkt erop dat ik in mijn vorige leven een kogel in mijn reet heb gekregen. Zo ben ik vast doodgebloed.’

Ik glimlach, beweeg mijn hand naar mijn voorhoofd en geef hem een saluut dat een piloot waardig is. Ik stap de lift in en draai me om zodat ik door de open deuren naar buiten kan kijken en de extravagante hal kan bewonderen. Dit gebouw lijkt meer op een eeuwenoud hotel dan op een appartementencomplex, met de enorme zuilen en marmeren vloeren.

Toen Corbin zei dat ik bij hem kon logeren totdat ik een baan gevonden had, wist ik niet dat hij hier woonde als een echte volwassene. Ik

dacht dat het net zoiets zou zijn als de laatste keer dat ik hem bezocht, vlak nadat ik geslaagd was voor high school, toen hij net begon aan zijn opleiding tot piloot. Dat is vier jaar en een vervallen flatje geleden. Zoiets verwachtte ik eigenlijk aan te treffen.

Ik verwachtte absoluut geen poenerig appartementengebouw midden in San Francisco.

Ik druk op de knop voor de achttiende verdieping en kijk naar de gespiegelde wand. Het heeft me gisteren de hele dag en vanmorgen de hele ochtend gekost om al mijn bezittingen in te pakken in mijn appartement in San Diego. Gelukkig heb ik niet veel spullen. Maar nu ik in m'n eentje de achthonderd kilometer heb afgelegd om hier te komen, zie ik duidelijk aan mezelf dat ik vermoeid oog. Mijn haar zit in een losse knot op mijn hoofd, vastgezet met een potlood, omdat ik geen elastiekje kon vinden tijdens het rijden. Normaal gesproken zijn mijn ogen net zo bruin als mijn haar, maar op dit moment lijken ze wel tien tinten donkerder, dankzij de wallen eronder.

Ik graai in mijn handtas om er een tube lippenbalsem uit te halen, in de hoop dat ik mijn lippen nog kan redden voordat ze er net zo gaar uit komen te zien als de rest van mij. Net als de liftdeuren dicht beginnen te gaan, schuiven ze weer open. Er rent een vent naar de lift, en in zijn beweging zegt hij nog even: 'Bedankt, Cap.'

Ik kan Cap niet zien vanuit de lift, maar ik hoor hem iets grommen. Hij lijkt niet zo graag een praatje te willen maken met die kerel, zoals hij wel met mij deed. De man ziet eruit alsof hij hooguit achter in de twintig is. Hij grijnst naar me en ik weet precies waar hij aan denkt, aangezien hij net zijn linkerhand in zijn zak stopt.

De hand waaraan hij zijn trouwring draagt.

'De tiende,' zegt hij zonder van me weg te kijken. Zijn ogen dwalen af naar het kleine stukje decolleté dat uit mijn shirt piept, en daarna kijkt hij naar de koffer die ik naast me heb staan. Ik druk op de knop voor de tiende verdieping. Ik had echt een trui moeten dragen.

'Kom je hier wonen?' vraagt hij, en hij staart alweer onbeschaamd naar mijn shirt.

Ik knik, al denk ik niet dat hij dat doorheeft, aangezien hij niet in de buurt van mijn gezicht kijkt.

‘Welke verdieping?’

Dit ga je niet menen. Ik steek mijn hand naast me uit en bedek alle knoppen op het paneel om de verlichte achttien te verbergen, en dan druk ik op elke knop tussen de tiende en achttiende verdieping. Hij kijkt verward naar het paneel.

‘Gaat je niets aan,’ zeg ik.

Hij lacht.

Hij denkt dat ik hier sta te geinen.

Hij haalt een dikke, donkere wenkbrauw op. Het is een mooie wenkbrauw in een mooi gezicht, dat op een mooi hoofd zit en dat weer op een mooi lichaam.

Een getrouwd lichaam.

Klootzak.

Hij lacht verleidelijk naar me zodra hij doorheeft dat ik hem bekijk – alleen kijk ik niet op de manier waarop hij denkt. Ik denk meer aan hoe vaak hij zijn lichaam in intieme houdingen beweegt met een vrouw die niet zijn vrouw is.

Ik heb medelijden met zijn vrouw.

Hij kijkt weer naar mijn décolleté als we bij de tiende verdieping aankomen. ‘Ik kan je wel helpen,’ zegt hij, met een knikje naar mijn koffer.

Hij heeft een mooie stem. Ik vraag me af hoeveel meisjes er voor zijn getrouwde stem zijn gevallen. Hij doet een paar passen naar me toe en drukt moedig op de knop om de deuren te sluiten.

Ik kijk hem aan en druk op de deuren open-knop. ‘Ik red me wel.’

Hij knikt alsof hij het begrijpt, maar hij heeft nog steeds een onzedelijke glinstering in zijn ogen die mijn vermoedens nog eens bevestigt dat ik hem niet mag. Hij stapt uit de lift en draait zich om om me aan te kijken voordat hij wegloopt.

‘Zie je later, Tate,’ zegt hij, precies op het moment dat de deuren dicht glijden.

Ik frons. Het zit me niet lekker dat de enige twee mensen met wie

ik contact heb gemaakt in dit gebouw al weten wie ik ben.

Ik blijf alleen in de lift, die op elke verdieping stopt totdat ik eindelijk op de achttiende beland. Ik stap eruit, haal mijn telefoon uit mijn zak en open mijn berichtenwisseling met Corbin. Ik kan me niet herinneren op welk nummer hij woont. Het is 1816 of 1814.

Misschien 1826?

Ik blijf staan voor 1814, omdat er een kerel voor pampus ligt tegen de deur van 1816.

Laat het alsjeblieft niet 1816 zijn.

Ik zie het berichtje op mijn telefoon en zucht. Het is 1816.

Het zal ook eens niet.

Ik loop langzaam naar de deur, in de hoop dat ik die vent niet wakker maak. Zijn benen liggen languit voor hem en hij leunt met zijn rug tegen Corbins deur. Zijn kin steunt tegen zijn borst. Hij snurkt.

‘Pardon,’ zeg ik heel zacht.

Hij geeft geen krimp.

Ik til mijn been op en geef met mijn voet een por tegen zijn schouder. ‘Ik moet hier naar binnen.’

Hij beweegt wat, opent langzaam zijn ogen en staart voor zich uit naar mijn benen.

Hij ziet mijn knieën en fronst zijn wenkbrauwen. Langzaam leunt hij naar voren. Hij steekt zijn hand omhoog en duwt met zijn vinger tegen mijn knie, bijna alsof hij nog nooit een knie gezien heeft. Hij laat zijn hand zakken, sluit zijn ogen en valt weer tegen de deur in slaap.

Fantastisch.

Corbin komt morgen pas terug, dus ik bel hem om hem te vragen of ik me zorgen moet maken om die kerel voor de deur.

‘Tate?’ vraagt hij, zonder hallo te zeggen.

‘Yep,’ reageer ik. ‘Ik ben veilig aangekomen, maar ik kan niet naar binnen omdat een vent met een kegel zijn roes voor je deur ligt uit te slapen. Enige suggesties?’

‘Achttien zestien?’ vraagt hij. ‘Weet je zeker dat je bij het goede appartement bent?’

‘Heel zeker.’

‘Weet je zeker dat hij dronken is?’

‘Heel zeker.’

‘Vreemd,’ zegt hij. ‘Wat heeft hij aan?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Als hij een pilotenuniform draagt, woont hij waarschijnlijk in het gebouw. Het complex heeft een contract met onze luchtvaartmaatschappij.’

Deze gozer heeft geen uniform aan, maar het valt me wel op dat zijn spijkerbroek en zwarte T-shirt hem best goed staan.

‘Geen uniform,’ zeg ik.

‘Kun je om hem heen zonder hem wakker te maken?’

‘Ik moet hem verplaatsen. Hij flikkert naar binnen als ik de deur opendoe.’

Hij is een paar seconden stil om na te denken. ‘Ga naar beneden en vraag naar Cap,’ zegt hij dan. ‘Ik heb hem verteld dat je vanavond zou komen. Hij kan samen met je wachten totdat je naar binnen kunt.’

Ik zucht, want ik heb zes uur gereden, en weer helemaal naar beneden gaan is niet iets waar ik nu zin in heb. En ik zucht ook omdat Cap wel de laatste persoon is die me met deze situatie kan helpen.

‘Blijf gewoon aan de lijn totdat ik binnen ben.’

Ik vind mijn plan een stuk beter. Ik klem de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en graaf in mijn handtas naar de sleutel die Corbin me gestuurd heeft. Ik steek hem in het slot en duw de deur open, maar de dronkenlap beweegt net zo ver achteruit als ik de deur opendoe. Hij gromt, maar opent zijn ogen niet weer.

‘Wel jammer dat hij kachel is,’ zeg ik tegen Corbin. ‘Hij ziet er niet slecht uit.’

‘Schiet nou maar op. Ga naar binnen en doe de deur achter je dicht zodat ik kan ophangen.’

Ik rol mijn ogen. Hij is nog steeds de bazige broer, zoals altijd. Ik wist dat het onze relatie geen goed zou doen als ik bij hem ging wonen, aangezien hij altijd zo vaderlijk deed toen we jonger waren. Maar ja, er was geen tijd om een baan te zoeken, een appartement voor mezelf

te krijgen en de boel in te richten voordat de lessen zouden beginnen, dus ik had eigenlijk weinig keus.

Al hoop ik wel dat het nu anders zal zijn tussen ons. Corbin is inmiddels vijfentwintig en ik drieëntwintig, dus als we niet beter met elkaar om kunnen gaan dan toen we kinderen waren, dan hebben we nog een lange weg te gaan naar volwassenheid.

Ik denk dat het vooral zal liggen aan Corbin en of hij veranderd is sinds we voor het laatst samenwoonden. Hij had bezwaren tegen iedereen met wie ik afspraakjes maakte, al mijn vrienden, elke keuze die ik maakte – zelfs naar welke universiteit ik wilde gaan. Niet dat ik zo veel waarde hechtte aan zijn mening, trouwens. Door de afstand en de tijd heeft hij zich de laatste jaren weinig met me bemoeid, maar het zal ons beider geduld flink op de proef stellen als we gaan samenwonen.

Ik wil mijn handtas over mijn schouder gooien, maar hij blijft steken achter het handvat van de koffer, dus laat ik hem maar op de grond vallen. Ik hou met mijn linkerhand de deurkruk stevig vast en hou de deur dicht zodat die kerel niet helemaal achterover in het appartement kukelt. Met mijn voet tegen zijn schouder duw ik hem de deuropening uit.

Hij verplaatst geen centimeter.

‘Corbin, hij is veel te zwaar. Ik ga ophangen zodat ik mijn beide handen kan gebruiken.’

‘Nee, niet ophangen. Stop je telefoon maar in je zak, maar hang niet op.’

Ik kijk naar mijn oversized shirt en legging. ‘Geen zakken. Ik stop je in mijn bh.’

Corbin maakt een kokhalzend geluid. Ik haal de telefoon van mijn oor en schuif hem in mijn bh. Dan haal ik de sleutel uit de deur en laat hem in mijn handtas vallen, maar hij gaat ernaast en valt op de grond. Oké, komt zo wel. Ik reik naar beneden om die dronken kerel te pakken zodat ik hem aan de kant kan schuiven.

‘Goed dan, vriend,’ zeg ik, met een uiterste krachtsinspanning om hem uit de deuropening te trekken. ‘Sorry dat ik je schoonheidsslaapje onderbreek, maar ik wil hier naar binnen.’

Op de een of andere manier krijg ik het voor elkaar om hem tegen de deurpost te zetten zodat hij niet naar binnen valt, en dan duw ik de deur verder open en pak mijn spullen.

Iets warmes pakt mijn enkel.

Ik blijf stilstaan.

Ik kijk naar beneden.

‘Laat me los!’ schreeuw ik, en ik schop naar de hand die mijn enkel zo stevig omklemt dat ik bang ben dat hij blauw wordt. De dronken kerel kijkt me nu aan, en ik trek mezelf los en val zo achterover het appartement in.

‘Ik moet daar naar binnen,’ mompelt hij zodra mijn kont op de vloer knalt. Hij probeert met zijn andere hand de deur open te duwen, waarvan ik onmiddellijk in paniek raak. Ik trek mijn benen naar binnen, maar zijn hand gaat met me mee. Ik gebruik mijn vrije been om de deur dicht te trappen, maar de deur knalt tegen zijn pols.

‘Kut!’ schreeuwt hij. Hij probeert zijn hand weer de galerij op te trekken, maar mijn voet duwt nog steeds tegen de deur. Ik laat hem een heel klein stukje vieren zodat hij zijn hand los kan maken, daarna trap ik de deur snel helemaal dicht. Ik kom overeind en zo snel als ik kan draai ik de deur op slot, het schuifslot erop, en meteen ook maar het kettingslot.

Wanneer mijn hart wat kalmer begint te slaan, begint het tegen me te schreeuwen.

Mijn hart schreeuwt daadwerkelijk tegen me.

Met een lage mannenstem.

Het lijkt erop dat het schreeuwt: ‘Tate! Tate!’

Corbin.

Ik kijk naar mijn borst, haal mijn telefoon uit mijn bh en hou hem weer tegen mijn oor.

‘Tate! Zeg iets!’

Ik huiver en hou de telefoon enkele centimeters van mijn oor. ‘Het gaat goed,’ zeg ik, buiten adem. ‘Ik ben binnen. Ik heb de deur op slot gedaan.’

‘Jezus Christus!’ zegt hij opgelucht. ‘Ik schrok me de pleuris. Wat gebeurde er allemaal?’

‘Hij wilde naar binnen. Maar ik heb de deur op slot gedaan.’ Ik doe het licht aan en zet drie stappen de woonkamer in voordat ik stokstijf stil blijf staan.

Lekker bezig, Tate.

Ik draai me langzaam naar de deur zodra ik me realiseer wat ik heb gedaan.

‘Eh, Corbin?’ Ik pauzeer even. ‘Ik geloof dat ik wat dingen die ik nodig heb buiten heb laten staan. Ik wil ze wel pakken, maar die bezopen droeftoeter wil hier om de een of andere reden naar binnen, dus ik ga echt die deur niet weer opendoen. Heb jij misschien nog een idee?’

Hij is een paar seconden stil. ‘Wat heb je laten staan?’

Ik wil het niet zeggen, maar doe het toch. ‘Mijn koffer.’

‘Tering, Tate,’ mompelt hij.

‘En... mijn handtas.’

‘Waarom ligt je handtas daar in godsnaam?’

‘Het zou ook kunnen dat ik de sleutel van je appartement op de grond heb laten liggen.’

Daar reageert hij niet eens op. Hij kreunt alleen maar. ‘Ik bel Miles wel om te zien of hij thuis is. Geef me twee minuten.’

‘Wacht even. Wie is Miles?’

‘Hij woont aan de overkant. Wat je ook doet, doe de deur niet open voordat ik je terugbel.’

Corbin hangt op en ik leun tegen zijn voordeur.

Ik woon dertig minuten in San Francisco en ben nu al een blok aan zijn been. Idioot gedoe. Ik mag van geluk spreken als hij me hier laat blijven tot ik een baan vind. Ik hoop dat het niet lang duurt, aangezien ik op drie verpleegkundige vacatures heb gereageerd bij een ziekenhuis hier in de buurt. Het zou kunnen dat ik ’s nachts, in de weekends of beide moet werken, maar ik pak wat ik pakken kan. Als ik maar niet mijn spaargeld hoeft aan te spreken om mijn collegegeld te betalen.

Mijn telefoon gaat over. Ik glijd met mijn duim over het scherm en neem op. 'Hoi.'

'Tate?'

'Yep,' antwoord ik. Ik vraag me af waarom hij altijd bevestiging nodig heeft dat ik het ben. Hij belt mij, dus wie anders zou er kunnen opnemen die precies hetzelfde klinkt als ik?

'Ik heb Miles net gesproken.'

'Mooi. Gaat hij me helpen om mijn spullen hierbinnen te krijgen?'

'Dat niet,' zegt Corbin. 'Eigenlijk wil ik dat je me een grote gunst verleent.'

Mijn hoofd valt weer tegen de deur. Ik krijg het gevoel dat de komende maanden nog veel meer van die ongemakkelijke gunsten zullen vereisen, omdat hij mij ook een gunst verleent door hier te mogen logeren. Corbins afwas? Check. Zijn was? Check. Zijn boodschappen? Check.

'Wat kan ik voor je doen?' vraag ik hem.

'Eigenlijk kun je iets voor Miles doen.'

'De buurman?' Ik word stil en sluit mijn ogen. Het kwartje begint te vallen. 'Corbin, vertel me alsjeblieft niet dat degene die je net hebt gebeld om mij te beschermen tegen die dronken kerel, de dronken kerel is.'

Hij zucht. 'Ik wil dat je de deur van het slot haalt en hem binnenlaat. Laat hem zijn roes maar uitslapen op de bank. Ik kom morgenvroeg meteen thuis. Als hij weer nuchter is, weet hij waar hij is, en dan gaat hij linea recta naar zijn eigen huis.'

Ik schud mijn hoofd. 'Wat is dit voor gebouw, joh? Moet ik me zorgen maken dat ik elke keer betast word als ik weer thuiskom?'

Er valt een lange stilte. 'Hij heeft je betast?'

'Misschien is betasten een beetje overdreven. Hij greep wel mijn enkel.'

Corbin slaakt een zucht. 'Doe dit nou maar gewoon voor me, Tate. Bel me terug als je hem en al je spullen binnen hebt.'

'Goed hoor.' Ik kreun, en herken de verontrusting in zijn stem.

Ik hang op en open de deur. De dronken kerel valt op zijn schouder, zijn telefoon glijdt uit zijn hand en belandt naast zijn hoofd. Ik draai hem op zijn rug en kijk naar hem. Hij krijgt met moeite zijn oogleden van

elkaar en probeert me aan te kijken, maar dan vallen zijn ogen weer dicht.

‘Jij bent Corbin niet,’ mompelt hij.

‘Nee, dat klopt. Maar ik ben wel je nieuwe buurvrouw, en zoals het er nu uitziet ben je me ongeveer vijftig kopjes suiker verschuldigd.’

Ik til hem op bij zijn schouders en probeer hem in een zittende houding te krijgen, maar het lukt niet. Volgens mij kan hij het ook helemaal niet. Hoe kan iemand zo dronken worden?

Ik pak zijn handen en trek hem centimeter voor centimeter het appartement in, en stop als hij precies zo ver binnen ligt dat ik de deur dicht kan doen. Ik breng al mijn spullen naar binnen en doe dan de deur weer dicht en op slot. Miles blijft daar maar mooi liggen. Ik pak een kussen van de bank, leg het onder zijn hoofd en draai hem op zijn zij voor het geval hij mocht gaan kotsen in zijn slaap.

Meer hulp zal hij van mij niet krijgen.

Als hij eenmaal comfortabel ligt te maffen op de grond, laat ik hem voor wat hij is terwijl ikzelf het appartement inspecteer.

Er gaan wel drie woonkamers van zijn vorige appartement in zijn huidige woonkamer. De eethoek is eraan verbonden, maar de keuken is gescheiden met een halve muur. Er hangen enkele moderne schilderijen in de kamer, en de dikke, stoffen sofa’s hebben een lichte kleur, die mooi afsteekt bij de schilderijen. De vorige keer dat ik bij hem was had hij een slaapbank, een zitzak, en posters van verschillende modellen aan de muren.

Volgens mij wordt mijn broer eindelijk volwassen.

‘Erg indrukwekkend, Corbin,’ zeg ik hardop. Ik loop de kamers door, doe alle lampen aan en inspecteer mijn tijdelijke huis. Ik haat het eigenlijk dat het zo mooi is. Dit maakt het alleen maar moeilijker om mezelf te motiveren op zoek te gaan naar eigen woonruimte zodra ik genoeg geld gespaard heb.

Ik loop de keuken in en trek de koelkast open. Er staan wat sausflesjes in de deur, een pizzadoos met nog wat restjes erin op de middelste plank, en een lege vierliterfles melk op de bovenste plank.

Natuurlijk heeft hij niets in huis. Ik hoefde ook weer niet te denken dat hij zó erg veranderd was.

Ik pak een flesje water en loop de keuken uit, op zoek naar de kamer waar ik de komende maanden verblijf. Er zijn twee slaapkamers, dus ik neem de slaapkamer die niet van Corbin is en leg mijn koffer op het bed. Ik heb nog drie koffers en minstens zes dozen in de auto liggen, en dan heb ik het nog niet eens over mijn kleren, maar daar ga ik me vanavond niet mee bezighouden. Corbin zei dat hij er morgenvroeg zou zijn, dus dat laat ik mooi aan hem over.

Ik kleed me om in een joggingbroek en een topje, poets mijn tanden en maak me klaar om naar bed te gaan. Normaal gesproken zou ik me druk maken als er een onbekende in huis was, maar ik heb het gevoel dat ik dat niet hoeft te doen. Corbin zou me nooit vragen om iemand te helpen die een bedreiging zou kunnen zijn. Aan de andere kant ook wel weer raar, want als dit normaal gedrag is voor Miles, verbaast het me dat Corbin me vroeg om hem binnen te halen.

Corbin vertrouwt nooit mannen die bij me in de buurt willen zijn. Dat is vooral te danken aan Blake. Hij was mijn eerste serieuze vriendje toen ik vijftien was, en hij was Corbins beste vriend. Blake was zeventien en ik was al maanden ontzettend verliefd op hem. Natuurlijk kregen mijn vriendinnen en ik vlinders in onze buiken van al Corbins vrienden, simpelweg omdat ze ouder waren dan wij.

Blake logeerde vrij vaak in de weekends bij Corbin, en we kregen het altijd voor elkaar om tijd met elkaar door te brengen als Corbin niet oplette. Van het een kwam het ander, en na een paar weekends sneaky doen, wilde Blake onze relatie officieel maken. Wat Blake niet had voorzien, was hoe Corbin zou reageren toen hij mijn hart brak.

Pfoe, wat was mijn hart gebroken. Zo gebroken als een vijftienjarig meisjeshart maar kon zijn na een geheime relatie van slechts twee weken. Het bleek dat hij nog met een paar andere meisjes aan het daten was in de twee weken dat we wat hadden. Toen Corbin erachter kwam was de vriendschap voorbij, en al zijn andere vrienden werden gewaarschuwd uit mijn buurt te blijven. Daardoor was het voor mij bijna onmogelijk om op high school met iemand te daten, totdat Corbin eindelijk verhuisde. En zelfs toen nog hadden de jongens allemaal horrorverhalen gehoord

en werden ze gewaarschuwd dat ze uit de buurt moesten blijven van Corbins kleine zusje.

Hoe erg ik het toen ook haatte, op dit moment vind ik het wel een prettig idee. Ik heb mijn portie verrotte relaties sinds high school wel gehad. Ik heb een jaar lang samengewoond met mijn vorige vriendje voordat we erachter kwamen dat we verschillende dingen wilden. Kort samengevat: hij wilde me thuishouden, ik wilde carrière maken.

Dus nu ben ik hier. Ik ga een master verpleegkunde doen en ik doe wat ik kan om een relatie te vermijden. Misschien is samenwonen met Corbin daarvoor nog niet eens zo slecht.

Ik ga terug naar de huiskamer om de lampen uit te doen, maar zodra ik de hoek om kom, blijf ik staan.

Miles is niet alleen van de grond gekomen, hij is in de keuken. Met zijn hoofd en armen steunt hij op het aanrecht. Hij zit op het uiteinde van een barkruk en het lijkt alsof hij er elk moment af kan donderen. Ik kan niet met zekerheid zeggen of hij weer slaapt, of dat hij wakker wil worden.

‘Miles?’

Hij beweegt niet als ik zijn naam roep, dus loop ik naar hem toe en leg voorzichtig mijn hand op zijn schouder om hem wakker te schudden. Zodra mijn vingers in zijn schouder knijpen, hapt hij naar lucht en gaat recht overeind zitten, alsof ik hem zojuist wakker heb gemaakt uit een droom.

Of een nachtmerrie.

Hij glijdt meteen van de barkruk en staat wankel op zijn benen. Hij begint te zwieren, dus ik pak zijn arm, sla die om mijn schouder en probeer met hem de keuken uit te lopen.

‘Ik breng je wel naar de bank, vriend.’

Hij laat zijn voorhoofd tegen de zijkant van mijn hoofd zakken en strompelt met me mee, waardoor het nog moeilijker wordt om hem overeind te houden. ‘Ik heet geen vriend,’ zegt hij met dubbele tong. ‘Ik heet Miles.’

We komen aan bij de bank en ik begin hem van me af te pulken.

‘Oké, Miles. Wie je ook mag zijn. Ga maar gewoon slapen.’

Hij ploft op de bank, maar hij laat mijn schouders niet los. Ik plof samen met hem neer en probeer me meteen los te maken.

‘Nee, Rachel,’ jammert hij. Hij grijpt mijn arm en probeert me weer op de bank te trekken.

‘Ik heet geen Rachel,’ zeg ik, en ik bevrijd me van zijn ijzeren greep. ‘Ik ben Tate.’ Ik weet niet waarom ik hier sta uit te leggen hoe ik heet, want hij gaat zich dit gesprek morgen toch niet herinneren. Ik loop naar het kussen dat op de grond ligt en raap het op.

Ik wacht even voordat ik het weer aan hem geef, omdat hij nu op zijn zij ligt, met zijn hoofd in de bank gedrukt. Hij knijpt zo hard in de stof dat zijn knokkels wit aanlopen. Even denk ik dat hij moet kotsen, maar dan besef ik dat ik er compleet naast zit.

Hij is niet misselijk.

Hij huilt.

Hard.

Zo hard dat het niet eens geluid maakt.

Ik ken die jongen niet, maar het is moeilijk om te zien wat hij nu doormaakt. Ik kijk naar de hal en weer naar hem, en vraag me af of ik hem wat privacy moet gunnen. Bij zijn problemen betrokken raken is wel het laatste wat ik wil. Ik heb de meeste vormen van drama met succes kunnen vermijden in mijn vriendenkring, en dat wil ik graag zo houden. Mijn instinct zegt dat ik weg moet lopen, maar op de een of andere manier leef ik met hem mee. Zijn pijn lijkt oprecht en komt niet door overmatige alcoholconsumptie.

Ik hurk voor hem neer en raak zijn schouder aan. ‘Miles?’

Hij haalt diep adem en draait langzaam zijn hoofd naar me toe. Zijn ogen zijn niet meer dan bloeddoorlopen streepjes. Ik weet niet of dat door het huilen komt of door de alcohol. ‘Het spijt me zo, Rachel,’ zegt hij, en hij strekt zijn hand naar me uit. Hij legt hem in mijn nek en trekt me naar zich toe, duwt zijn gezicht in de holte van mijn nek en schouder. ‘Het spijt me zo.’

Ik heb geen idee wie Rachel is of wat hij haar heeft aangedaan, maar

als hij zo erg gekwetst is, krijg ik het koud bij de gedachte aan hoe zij zich nu moet voelen. Ik kom in de verleiding om haar naam op te zoeken in zijn telefoon en haar te bellen, zodat ze dit kan rechtzetten. In plaats daarvan duw ik hem weer voorzichtig de bank op. Ik leg het kussen neer en leg zijn hoofd erop. 'Ga maar slapen, Miles,' zeg ik zachtjes.

Zijn ogen zitten vol onverwerkte pijn als hij zijn hoofd op het kussen laat zakken. 'Je haat me zo erg,' zegt hij, terwijl hij mijn hand pakt. Zijn ogen vallen weer dicht en hij laat een diepe zucht ontsnappen.

Ik staar stilletjes naar hem en laat hem mijn hand vasthouden totdat hij rustig en stil is geworden, en er geen tranen meer komen. Ik trek mijn hand uit de zijne, maar ik blijf nog een paar minuten bij hem zitten.

Ook al slaapt hij, hij ziet er nog steeds heel erg gepijnigd uit. Zijn wenkbrauwen zijn samengeknepen, hij ademt onregelmatig en komt niet in een rustig ademhalingspatroon.

Pas nu valt me een vaag, gekarteld litteken op, ongeveer tien centimeter lang, dat netjes over de hele rechterkant van zijn kaak loopt, tot aan ongeveer vijf centimeter van zijn lippen. Ik voel de vreemde drang om het aan te raken, er met mijn vinger overheen te strelen, maar in plaats daarvan gaat mijn hand naar zijn haar. Het is kort aan de zijkant en een beetje langer bovenop, en de perfecte combinatie van bruin en blond. Ik streel door zijn haar, troost hem, ook al verdient hij dat misschien niet.

Hij verdient misschien wel alle spijt die hij voelt vanwege Rachel of wat hij haar heeft aangedaan, maar hij voelt het tenminste. Dat moet ik hem nageven.

Wat hij Rachel ook heeft aangedaan, hij houdt genoeg van haar om er spijt van te hebben.

Ugly love is een hartverscheurende roman van Colleen Hoover, de internationale bestsellerauteur van *It starts with us* en *It ends with us*.

Als je bereid bent de regels te breken...

Om dichterbij haar werk te wonen, trekt verpleegkundige Tate in bij haar broer. Al snel – letterlijk voordat ze voor het eerst haar nieuwe appartement binnenstapt – ontmoet ze haar buurman, de knappe piloot Miles. Ze voelen zich tot elkaar aangetrokken, maar Miles wil geen liefde en Tate heeft geen tijd voor liefde. *Neighbors with benefits* daarentegen... Dan moeten ze natuurlijk wel zorgen dat het niet méér wordt dan dat, dus Tate en Miles stellen strikte regels op. Maar hoe leuk is het om je aan de regels houden?

‘Een geweldige New Adult-roman over twee mensen die volwassen liefde ontdekken.’ – *Booklist*



COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! *Ugly love* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:



ISBN 978 90 205 5249 2 NUR 302



9 789020 552492

www.zomerenkeuning.nl

Z&K